

မြန်မာစာအုပ်အိမ်
GOLDEN HEART
BOOK HOUSE

ရွှေလုံသားစာအုပ်အမှတ်(၃၂)

မိုးလျား

ပြန်မပြေချင်ဘူး

ဒုတိယအကြိမ်

အမှာ

ကျွန်တော်တို့ ဒေသတွင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါး ရေနံလုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာစွာ အခြေချနေထိုင်သွားခဲ့ကြသော ရွှေတောင်ကြား (ရေနံတောင်)က အင်္ဂလိပ်မိသားစုတစ်စုအကြောင်း နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် အပိုင်း သုံးပိုင်းခွဲကာ ဝတ္ထုသုံးပုဒ်၊ ရေးရည် ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့ပါ သည် ။ ပထမပိုင်း ပထမဝတ္ထုမှာ အဘီးတို့ ၊ အဘိုးတို့ ခေတ်။ ဒုတိယပိုင်း ဒုတိယဝတ္ထုမှာ အဖေတို့ ဦးလေးတို့ ခေတ်၊ တတိယပိုင်း တတိယဝတ္ထုမှာ အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့ပါ သည် ။

ထိုသုံးပိုင်း သုံးပုဒ်တွင် ၁၉၇၂ ခုနှစ်က သင့်စာပေမှ ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံးလုံးချင်းဖြစ် သော အဘီးတို့ ၊ အဘိုးတို့ ခေတ် ‘မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲ’ ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။

၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ပင် စစ်တောင်းစာပေမှ အဖေတို့ ၊ ဦးလေးတို့ ခေတ်ဖြစ်သော ‘လွန်လေပြီး သောအခါ’ ကို ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့သည် ။

ယခု ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေမှ အစ်ကိုတို့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ဖြစ်သော ဤ ‘ပြန်မပြောချင်ဘူး’ ကို ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဤဝတ္ထုသုံးပုဒ်နှင့်ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူများ သည် စာရေးသူတစ်

ယောက်၏ မနသိကာရ တွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အကြောင်းအရာ ခံစား
မှုဝေဒနာစသည် တို့ ကို ခြေရာခံနိုင်ရန် တင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

စာဖတ်သူများ အပေါ် ထာဝရ စာပေ သစ္စာဖြင့် ...

ဖိုးကျော်

(၁)

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့။

နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့။

ဦးလေးဦးရန်သာ လာအခေါ်ကို မနက်ကပင် ကျွန်တော် မျှော်နေမိသည် ။

ရွာမှာ ကထိန်ပွဲတော်နှင့် ဆွမ်းတော်ကြီးလောင်းလှူပွဲရှိသည် ကို အဖေက ကထိန်ပွဲအတွက် သင်္ကန်းလာဝယ်ရင်းပြောသွားသည် ။ အဖေမြို့က ပြန်သွားသည် မှာ လဝက်ပင် ကျော်သွားပြီ။

ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ တစ်သက်တာတွင် ကျွန်တော်တို့ ရွာ၌ ကထိန်ပွဲနှင့် ဆွမ်းတော်ကြီး လောင်းလှူပွဲမှာ ဤနှစ်ပထမဦးဆုံး ဖြစ်သည် ။ ယခင် ယခင်က ဆွမ်းတော်ကြီး လောင်းလှူပွဲနှင့် ကထိန်ပွဲကိုမူ ကျွန်တော် မမှတ်မိ။ ကျွန်တော့်မှာ ယခု အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် မမွေးဖွားခင်က ပွဲတော်ရက်များကို ကျွန်တော် မမီလိုက်ပေ။

ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်ဒေသ ဆယ့်နှစ်ရွာကို တိုက်နယ်တစ်ခု ဖွဲ့ထားသည် ။ မင်းရွာတိုက် နယ်ဟု ခေါ်သည် ။ ကထိန်နှင့် ဆွမ်းတော်ကြီး လောင်းလှူပွဲကို တစ်ရွာတစ်နှစ်ကျ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပပြုလုပ်လေ့ရှိသည် ။ ဤနှစ် ကျွန်တော်တို့ ရွာ အလှည့်ကျ၏။

ဤပွဲတော်မှာ ကျွန်တော်တို့ နယ် ကျွန်တော်တို့ ဒေသ၌ အစည်ကား

ဆုံး ပွဲတော်ကြီးဖြစ်သည်။ နေ့လည်တွင် ရခိုင်ရိုးရာ ‘ကျင်’ပွဲနှင့် ညနေတွင် မောင်ရှင်ကြီး ကမည်။ ဝက်ပါလှည့်ရမည်။ ညဉ့်တွင် ရုပ်သေးဇာတ်ကလည်း မိုးအလင်း ကပြမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပွဲတော်ရက်ကို မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ မင်းရွာနှင့် ကမ်းလွန်သာမြို့မှာ ဆယ့်ငါးမိုင်တိတိ ဝေးကွာသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အခေါ်လာမည်ဖြစ်သော ဦးလေးဦးရန်သာသည် မနက်အစောကြီး ဘယ်လိုမှ ကမ်းလွန်သာမြို့ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မရောက်နိုင်ပေ။ ဤသည် ကို အတတ်သိသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကမူ ရွာကို ရောက်လိုစေနှင့် အိမ်က မြင်းရထားအလာကို မျှော်နေမိသည်။ ။

ဦးလေးဦးရန်သာ၏ မြင်းရထားကား ညနေသုံးနာရီနီးပါးမှ ကမ်းလွန်သာမြို့ရှိ ကျွန်တော်ရှိ ရာ ဘကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ တစ်နေ့လုံး စောင့်မျှော်နေသူ ကျွန်တော်က ဦးလေးဦးရန်သာကို ပြစ်တင်စကား ဆိုမိသည်။ ။

"ဦးလေးက နောက်ကျလိုက်တာ၊ ပါပါက အခေါ်လွှတ်မယ် ပြောသွားလို့ ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး စောင့်မျှော်နေတာ"

"အေးပ၊ ပွဲဝင်ရက်ဆိုတော့ ငါလည်း ရွာမှာ အလုပ်များ နေလို့ ခုမှ လာရတော့တာ မောင်မောင်ရေ၊ ဒါတောင် မင်းအဖေက သတိပေးလို့ ၊ နို့မဟုတ်ရင် မေ့တောင်နေမှာ ၊ မင်းအစ်ကို၊ မင်းအဖေတို့ လည်း သိပ်အလုပ်များ နေကြတယ်"

ကျွန်တော် ကမ်းလွန်သာမြို့ရှိ ဘကြီးတော်အိမ်တွင် လာနေရသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ရှိလေပြီ။ သည် နှစ်ပြီးတော့ နောက်တစ်နှစ် ကျောင်းအဖွင့်မှာ လေးတန်းကစပြီး ကျောင်းဝင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဘကြီးစာတိုက်မှူးအိမ်က အလွတ်ပညာကျောင်းတွင် စာသင်နေရသည်။ ။ မြန်မာစာ

မ ၂၁ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနေခဲ့စဉ်ကပင် တတ်ပြီးသား၊
တော်ပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတွင် မသင်ခဲ့ရ
သော အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ ပထဝီ၊ သမိုင်း စသည့် ဘာသာရပ်များကိုမူ
အထူး သင်ကြားရလေသည်။ ။

တစ်နှစ်အတွင်းမှာ လေးတန်းစာတွင် မက ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း
အင်္ဂလိပ်စာများကိုပါ ဘကြီး စာတိုက်မှူးက အိမ်၌ ကြို၍ ဖတ်ခိုင်းထား
သေးသည်။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ပရိတ်ကြီး၊ လောကနီတိနှင့် မ
ဟာဇနကဇာတ်တော်တွေကိုပါ အလွတ်ကျက်လာသော ဘုန်းတော် ကြီး
၏ ‘ကြိမ်ခက်ရိုက်’ စာသင်ပြမှုမှာ ယခုအခါ များစွာ အထောက်အကူပြု
လျက်ရှိလေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အကြိုရောက်လာသော ဦးလေးဦးရန်သာ၏ မြင်းရ
ထားနှင့် ရွာကို တက်လိုက်လာသည်။ ။

မြင်းရထားသည် ရွာလယ်ကားလမ်းအတိုင်း ရွာထဲဝင်လာ၏။ ပွဲ
တော်ရက်၊ ပွဲဝင်ရက်ဖြစ် သဖြင့် ရွာလယ်လမ်းမတွင် လူတွေက ဥဒဟို
ဖြစ်နေကြသည်။ ။ အရှိန်လျှော့၍ မောင်းနှင်လာသော မြင်းရထားကို ကျွန်
တော်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ဦးလေးဦးရန်သာက ရပ်လိုက်သ
ည်။ ။

ကျွန်တော်သည် မြူးမြူးကြွကြွနှင့် မြင်းရထားပေါ်က ခုန်ချကာ
ကျောက်တုံးတွေ စီခင်းထား သော လှေကားထစ်အတိုင်း မိမိအိမ်ရှိရာ
ကုန်းမြင့်သို့ ပြေးတက်လာမိသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးကို သရက်၊ ပိန္နဲ၊ နရံ၊ မာလကာပင်များက
ဝိုင်းရံထားသော်လည်း ဤနေ့တွင် အိမ်ဝင်းခြံထဲ၌ သစ်ရွက်ကြွေ တစ်ရွက်
တလေကိုပင် မမြင်ရ။ မြေပြင်တလင်းသည် အမှိုက်သရိုက်ရှင်း၍ ပ

ကတိ ပြောင်စင်နေသည်။ ။

"မေမေရေ ... မေမေ"

ကျွန်တော်သည် အမေ့ကို အော်ခေါ်ကာ လှေကားထစ်တွေကို ခုန်နင်းရင်း အိမ်ပေါ်သို့ ပြေး တက်လိုက်သည်။ ။ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းတွင် မှိုင်းလုံးကော် ဇောတွေကို ခန်းလုံးပြည့် နီးနီး ခင်းထားသည်။ ။ လက်ဆွဲဓာတ်မီးထွန်း ညှိရန် မီးစာအသစ်တင်နေသော မမကြီးက 'ဟယ် ... အငယ်ထွေး ပြန်လာပြီ မေမေ၊ မောင်မောင် ပြန် လာပြီ' ဟု အမေ့ကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ။

"သား ပြန် လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

အမေက မီးဖိုဆောင်ဘက်မှာ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ဦးလေး ဦးရန်သာက ကျွန်တော့် အဝတ်သားရေ သေတ္တာနှင့် မြို့က ဘကြီး၊ ဒေါ်ကြီးတို့ ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းတွေကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် တက်သွား၏။

"သား ... ထမင်းဆာပြီလား"

ကျွန်တော်က မီးဖိုဆောင်တွင် ဟင်းရွက်သင်နေသော အမေ့ကို လှမ်းဖက်၍ ထမင်းမဆာ သေးကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"အေးအေး ... မဆာသေးရင် သား ရေချိုးလိုက်ဦး"

"အမေကလဲ ခုပဲရောက်တယ် အပူရှုပ်နေဦးမယ်၊ ခဏနေပါစေဦး"

မမကြီးက လက်ဆွဲဓာတ်မီးအောက်က အရက်ပြန်ခွက်ကို မီးရှို့ရင်း
က 'ခဏနေဦး' ဟု လှမ်းပြော၏။

"မေမေ ... ပါပါတို့၊ ကိုကိုတို့ ကော"

"ပွဲထဲမှာ အလုပ်များ နေကြတယ်"

"အငယ်ထွေး လာကွ၊ ဦးဦးနဲ့ မီးပုံးတွေ ထွန်းကြရအောင်"

ကြိုးနှင့်သီထားသော စက္ကူမီးပုံး ရောင်စုံတွေကို အပေါ်ထပ်မှ ဆွဲချ
လာသော ဦးလေးဦး ရန်သာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည် ။

"ဦးလေးကလည်း ကောင်းကောင်း တောင် မမှောင်သေးဘဲနဲ့ "

"ဟ ... မီးပုံးသုံးလေးဆယ် အိမ်ဝိုင်းတစ်ပတ်လုံး လျှောက်ထွန်းရမှာ
၊ ခုကပင် စထွန်းမှ ဧည့်သည် တွေ လာတာနဲ့ အချိန်ကိုက်ဖြစ်မှာ ၊ မင်း
ပါပါက ဧည့်သည် တွေ မရောက်ခင် မီးထွန်းပြီး ရမယ်လို့ ငါ့ကို မှာ
သွားတာ"

မမကြီးက လှမ်းပြောသည် ကို ဦးလေးဦးရန်သာက ပါပါ မှာ
သွားကြောင်း ပြန်ပြော၍ အိမ် အောက်ဆင်းသွား၏။ ကျွန်တော်က ဦး
လေးဦးရန်သာနောက် ဆင်းလိုက်လာသည် ။ ကျွန်တော်ရွာမှာ ရှိစဉ်က
ဆိုလျှင် သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလများ ၌ မမကြီးနှင့်ကျွန်တော်
တို့ မှာ မီးထွန်းနေကျ ဖြစ်သည် ။ ဤနှစ်သီတင်းကျွတ်တွင် ကျွန်တော်
က မြို့ရောက်နေသလို မမကြီးမှာ လည်း ချောင်းသာ တွင် အိမ်ထောင်
ကျနေသဖြင့် ယောက္ခမအိမ်လိုက်နေရသည် ။ ထို့ကြောင့် ဤနှစ်တွင် ဦး
လေး ဦးရန်သာက မီးထွန်းရသူ ဖြစ်လေမည်။ ယခု မမကြီးပြန်ရောက်
နေသည် မှာ ရွာတွင် ပွဲတော်ရှိသဖြင့် ဖြစ်လေမည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးလေးဦးရန်သာတို့ ခြံအစ ရောက်လာကြသောအခါ

အိမ်ရှေ့ခြံတွင် မြင်းရထားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ မြင်းရထားကို မြင်ကတည်းက ကုလားပြင်ရွာမှ ဦးလေးတော် သူ ရွာခေါင်းဦးချမ်းအေး၏ မြင်းလှည်းမှန်း ကျွန်တော် အတပ်သိ လိုက်လေသည် ။ ဦးချမ်းအေးမှာ အမေ၏ မောင်အရင်း ဖြစ်လေသည် ။

ဦးလေးဦးချမ်းအေး၏ မြင်းရထားပေါ်မှ သူတို့ မိသားစုဆင်းလာကြသောအခါ မြင်းရထား မောင်းလာသော ကုလားက မြင်းရထားကို မြင်းဇောင်းရှိရာသို့ မောင်းထွက်သွားလေသည် ။

ဦးလေး ဦးချမ်းအေးတို့ မိသားစုသည် ခြံအတွင်း မီးပုံးရောင်စုံလေးတွေ ထွန်းညှိနေကြ သော ကျွန်တော်နှင့် ဦးရန်သာတို့ အနားသို့ လျှောက်လာကြသည် ။

သူတို့ မိသားစုမှာ အားလုံးပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်သည် ။ ဦးလေး ဦးချမ်းအေး၊ ဒေါ်လေး လှမြဒါသူနှင့် သမီးကြီးမိညိုခိုင်ဦး၊ သမီးငယ်အဖြူခိုင်၊ သားအငယ်ဆုံး ချမ်းမြအောင်တို့ ဖြစ်ကြ သည် ။ သူတို့ မိသားစုမှာ ကျွန်တော်တို့ ၏ ဆွေမျိုးရင်းတွေ ဖြစ်သဖြင့် စောစောလာကြခြင်း ဖြစ်လေမည်။

"ဟ ... အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားကြီးပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ"

"ခုလေးတင်ပဲ မင်းမင်းချေ"

"ဟေး ... နင် အရီးချေကိုကော မှတ်မိလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ် အရီးချေ"

ကျွန်တော်၏ ဦးလေး ဦးချမ်းအေးနှင့် ဒေါ်လေးလှမြဒါသူတို့ က ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက် တစ်ခွန်း မေးကြသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်မှာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ရပုံက ဗမာတွေ တော်စပ်ပုံနှင့် မတူပေ။ အမေ့ မောင် အရင်းဖြစ်သူ ဦးလေး ဦးချမ်းအေးကို ကျွန်တော်က ...

‘မင်းမင်းချေ’ ဟု ခေါ်ရပြီး ဒေါ်လေး လှမြဒါသူကို ‘အရီးချေ’ ဟု ခေါ်ရသည်။ မိညိုခိုင်ဦး ကို ‘မရီး’ ဟု ခေါ်ရပြီး အဖြူခိုင်ကိုတော့ ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူမို့ နာမည်ထုတ်ခေါ်နိုင်သည်။ အဖြူခိုင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ခဲအိုတော်သဖြင့် ရခိုင်သံနှင့် ‘ခအို’ ဟု ခေါ်ရမည်။ အငယ်ထွေး ဟုလည်း ခေါ်နိုင်သည်။

ရခိုင်လူမျိုးတို့ ၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပုံအစဉ်အလာအရ ဦးချမ်းအေး၊ ဒေါ်လှမြဒါသူတို့ ၏ သားသမီးများ နှင့် ကျွန်တော်မှာ မောင်နှမမဟုတ်ကြ။ ‘သမီးမျောက်သား၊ အရီးသမီး အရီးသား’ ဟု သာ တော်စပ်ရသည်။

ရခိုင်မှာ ညီအစ်ကိုချင်း ညီအစ်မချင်းသားသမီးတွေမှ မောင်နှမတော်ကြသည်။ မောင်၏ သားသမီးနှင့် အစ်မ၏ သားသမီးတွေက မောင်နှမမဟုတ်ကြ။ အစ်ကို၏ သားသမီးနှင့် နှမ၏ သား သမီးလည်း မောင်နှမ မဟုတ်ကြ။ ယောက်ျားလေးချင်းဆိုလျှင် သမီးယောက်ဖ။ မိန်းကလေးချင်း ဆိုလျှင် သမီးယောက်မတော်ကြသည်။ ဒေါ်သောအခါ ပြောသောအခါမှာ လည်း ယောက်၊ ယောက်မ၊ ခဲအိုဟု တော်သလို ခေါ်ရသည်။ အစ်ကို၊ ညီမ၊ အစ်မဟု ယောင်မှား၍ ပင် မခေါ်ရပေ။

ထို့ကြောင့် ကုလားပြင်ရွာခေါင်း၏ သားသမီးများ နှင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ မှာ သမီးယောက်ဖ။ သမီးယောက်မ။ အရီးသမီး၊ အရီးသား၊ သမီးမျောက်သားများ သာ ဖြစ်ကြလေ သည်။

‘သမီးမျောက်သား’ ဆိုကတည်းက မိဘချင်း သဘောတူပေးစား၍

ဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်တို့ သဘာဝ ချစ်ကြိုက်ကြ၍ ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ဘက် တဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်ထပ်ယူနိုင်ကြသည်။ ။

ဤသည် ကို ရခိုင်မှာ မောင်နှမချင်းယူကြသည် ဟု မည်သူကမှ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချခြင်းမပြုကြ။ ညီ၏ သမီးနှင့် အစ်ကို၏ သားက လည်းကောင်း၊ အစ်ကို၏ သားသမီးနှင့် ညီ၏ သားသမီးက လည်း ကောင်း ယူကြမှသာ မောင်နှမချင်း ယူကြသည် ဟု ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချကြမည်။ အစ်မ၏ သားသမီးများ နှင့် ညီမ၏ သားသမီးများကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် မယူရချေ။

အစ်မ၏ သားသမီးနှင့် မောင်၏ သားသမီးများက လည်းကောင်း၊ ညီမ၏ သားသမီးနှင့် အစ်ကို၏ သားသမီးများကလည်းကောင်း ယူကြလျှင် ယူနိုင်ကြသည်။ ။ မောင်နှမချင်း ယူကြသည် ဟု မည်သူကမှ မပြောကြ။ ထိုသို့ ယူကြသည် ကို သမီးမျောက်သား ယူကြသည်။ ။ အရီးသမီးအရီးသား ယူကြသည် ဟု သာ ဆိုလေသည်။ ။

ဤသည် မှာ လည်း ဟိုး ... ရှေးရှေး ... ပဝေသဏီကပင် တော်စပ်လာကြသော ရခိုင်တို့ ၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပုံ။ သို့မဟုတ် ကုလားတို့ ၏ ‘ဒေဝဒဟ ကပ္ပိလမှာ နှမနှင့် မောင် ပြည်တည်ထောင် သည်’ ဟု ပင် ကောင်းချီသြဘာ ပြုကြသည်။ ။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်မှာ ယောက်ဖတော်လျှင် ‘ယောက်ဖ’၊ ‘မရီး’၊ ‘ခဲအို’ တော်လျှင် ‘မရီး’၊ ‘ခဲအို’ဟု ပင် တည့်တည့်မတ်မတ် ခေါ်ရသည်။ ။ ဤသို့ခေါ်သည် မှာ ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်၏။ ‘ခဲအို’တော်သည် ကို ‘အစ်ကို’ခေါ်လျှင် လည်းကောင်း၊ ‘ယောက်ဖ’တော် သည် ကို ‘အစ်ကို’ခေါ်လျှင် လည်းကောင်း ရိုင်းသည် ဟု သမုတ်ကြ၏။ လူကြီးတွေ ဆိုလျှင် ကျား ကိုက်လိမ့်မည်ဟု ဟန့်တားတတ်ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့်

အမေ၏ မောင် ကုလားပြင်ရွာခေါင်း၏ သမီး မိညိုခိုင်ဦးက ‘ကျော်မောင် မရီးကိုကော မှတ်မိရဲ့ လား ဟင်’ ဟု မေးပြန်သည်။ ။

"မှတ်မိပါတယ် မရီးရယ်"

"သူ့ကိုကော"

ဒေါ်လေးက သမီးအငယ် အဖြူခိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

"မှတ်မိပါတယ် အဖြူခိုင်လေ"

"ဟင်း ... ဟင်း၊ ငါ့ယောက်မကြီးသားက သိပ်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ သူကကော"

ဤတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်မှာ အနည်းငယ် တွေဝေသွားသည်။ ။

သူ့ကို ကုလားပြင်ရွာမှာ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်က ယခု ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ကထိန်ပွဲတော် ကြီးဖြစ်၍ သူတို့ မိသားစုက ကျွန်တော်တို့ ဆီလာသလို ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း ကုလားပြင်ရွာ သူတို့ ဆီကို ရောက်ဖူးကြသည်။ ။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်သားသာ ဖြစ်သဖြင့် ယခု ဒေါ်လှမြဒါသူက လက်ကိုင်ပြနေသော ကျွန်တော့်ထက် သုံးလေးနှစ်ငယ်မည့် ကောင် လေးကို ကျွန်တော့်မှာ ကောင်းစွာ မမှတ်မိပေ။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ။ ရုတ်တရက် အမှတ်ရသဖြင့် ‘ယောက်ဖချေ’ ဟု ပြောချလိုက်ရသည်။ ။

"နင့်ယောက်ဖ နာမည်ကကော"

"မသိဘူး"

ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ်လာသဖြင့် ‘မသိဘူး’ ဟု တုံးတိတိ ဖြေလိုက်သောအခါ အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။ ။

"ကိုယ့်ယောက်ဖနာမည်တောင် ကိုယ် မသိဘူးတဲ့ လားကွ၊ မှတ်ထား၊ မှတ်ထား၊ ယောက်ဖ ချေနာမည်က ချမ်းမြဲအောင်တဲ့ "

ဤစကားကိုတော့ ဦးလေးဦးရန်သာက ဝင်ပြောသည်။

ဦးလေးဦးရန်သာ၏ စကားမဆုံးခင်မှာ ပင် အိမ်ရှေ့ခြံသို့ မြင်းရထားတစ်စီး ဆိုက်လာပြန် ၏။

ဤအနီးအနား ရွာများမှ ရွာခေါင်းတစ်ဦးဦး၏ မိသားစု မြင်းရထားတစ်စီးစီးဆိုသည် ကို တော့ ကျွန်တော့်မှာ မမေးဘဲနှင့် သိလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရွာတွင် ပွဲတော်ရက်ရှိသဖြင့် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ရွာခေါင်းများ သည် မြင်းရထားနှင့် မိသားစုလိုက် ပွဲလာကြည့်ကြလေ့ရှိရာ မြင်းရထား အပ်နံထားရင်း အဖေ့ကို လာနှုတ်ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်လေမည်။

သူတို့ ဆီတွင် သူကြီးမင်းအတွက် ခြံထွက်သစ်သီးဝလံ လက်ဆောင်များ လည်း ပါကောင်းပါ ကြလေမည်။ တိုက်နယ်တစ်ခုဖြစ်သော ဆယ့်နှစ်ရွာတွင် ဝေးလံသောရွာများမှ ရွာခေါင်းများ သည် ဤသို့ပင် မြင်းရထားနှင့် လာတတ်ကြသည်။ သူတို့ ကို ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ရန် အမေနှင့်မမကြီးတို့ က အိမ်ပေါ်တွင် အလုပ်ရှုပ်နေကြလိမ့်မည်ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက မှိုင်းလုံးကော်ဇောတွေ အခန်းပြည့်ခင်းထားသည်မှာ ရွာခေါင်းတို့ မိသားစုများ နားနေနိုင်ရန် ဖြစ်လေမည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မိသားစုတစ်စုသည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။

သူတို့ မိသားစုမှာ ဘယ်ရွာခေါင်း၏ မိသားစုမှန်းတော့ ကျွန်တော် မသိပေ။ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဦးချမ်းအေး လှမ်းနှုတ်ဆက်မှ နန်းမတိန်ရွာမှ ရွာခေါင်းတို့ မိသားစုမှန်း သိလိုက်ရသည်။

နန်းမတိန်ရွာခေါင်းတို့ မိသားစုနှင့် ကျွန်တော့်ဦးလေးကုလားပြင်ရွာ ခေါင်းတို့ ကျန်းကြောင်း မာကြောင်း ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်နေချိန်တွင် နောက်ထပ် မြင်းရထားတစ်စီး၏ ခြုံသံက ပေါ်လာပြန် သည် ။

နန်းမတိန်ရွာခေါင်းတို့ မိသားစုကို ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးကပင် ကြို ၍ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွား လေသည် ။

"မေမေ သမီးတို့ ဒီမှာ မီးပုံးတွေ ကူထွန်းရင်း နေခဲ့မယ်နော်"

မိညိုခိုင်ဦးနှင့် အဖြူခိုင်တို့ က ဒေါ်လေးကို ခွင့်ပန်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဦးလေးဦးရန်သာတို့ မီးပုံးတွေ ထွန်းနေကြသည့်အနားတွင် ကျန်ခဲ့ကြ သည် ။

ကျွန်တော်၊ ဦးလေးဦးရန်သာ၊ မိညိုခိုင်ဦးနှင့် အဖြူခိုင်တို့ သည် အိမ် ဝိုင်းခြံတစ်ပတ် မီးပုံး ရောင်စုံတွေကို လိုက်ထွန်းညှိကြသည် ။ သမီး မျောက်သား၊ အရီးသမီး အရီးသားဟူသော အသိကြောင့် ထင်သည် ။ အဖြူခိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ရှက်ရွံ့ရွံ့လုပ်နေသည် ။

"အငယ်ထွေး ... မင်းရေသွားချိုးတော့၊ ထမင်းလည်း ဆာရောပေါ့"

အိမ်ဝိုင်း ခြံတစ်ပတ်လုံး မီးပုံးညှိထွန်းပြီးကြသောအခါ ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို ရေချိုးရန် ပြောသည် ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်နောက်ဘက် မရမ်းပင်ကြီးအောက်က ရေချိုးရုံ တွင် ရေသွားချိုးသည် ။ ရေချိုးပြီး၍ အိမ်ရှေ့သို့ပြန်လာသောအခါ ခြံဝ တွင် မြင်းရထားလေးငါးစီး ရပ်ထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ဦးလေးနှင့် မိညိုခိုင်ဦး၊ အဖြူခိုင်တို့ လည်း အိမ်ပေါ်တက်သွားကြလေပြီ။ မြင်းထိန်း ကုလားများ ၏ မြင်းငေါက်သံ၊ မြင်းစာကျွေးရင်း စကားပြောနေကြသံ တို့ ကို အိမ်ကြီးဘေးရှိ မြင်းဇောင်းဘက်မှ ကြားနေရသည် ။ အိမ်ပေါ်က

စကားပြောသံတွေမှာ လည်း ညံ့စီးလာသည်။ ။

"မေမေရေ ..."

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲတွင် မျက်နှာစိမ်းလူများကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ လူအုပ်ထဲက ရုတ်တရက် ဖြတ်မသွားဝံ့ဘဲ မေမေ့ကို လှမ်းခေါ်ရ၏။ ကျွန်တော့်အသံကို ကြားသောအခါ မေမေက ထွက်ကြည့်သည်။ ။

"ဒါက အငယ်ဆုံးမောင်လား မမရဇာ"

ရောက်ခါစသာ ရှိသေးဟန်တူသော ရွာခေါင်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဘက် လှမ်းကြည့်ပြီး အမေ့ကိုမေး၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံး"

"အလိမ္မာဆုံးပေါ့၊ အချောဆုံးပေါ့"

အမေ စကားမဆုံးခင် ရွာခေါင်း၏ ဇနီးဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ပြောပြန်၏။

"အမိုက်ဆုံး ... အဆိုးဆုံး ဒေါ်ဒေါ်နုရေ၊ အမိုက်ဆုံး ... အဆိုးဆုံး"

မမကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ကျီစယ်နေ၏။

"ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်အပိုင်း လျှောက်လိုက်ပါဦးမယ်၊ သူကြီးလာရင် ပြောလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"သမီးသန္တာ ဒါတွေ သိမ်းထားလိုက်ပါကွယ်"

ရွာခေါင်းတို့ မိသားစုသည် လိမ္မော်သီးခြင်းတစ်ခုကို ပေးထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြ ၏။ ပွဲထဲတွင် အလုပ်များ နေသော အဖေကားအခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်လာသေး။

"အေး ... သန္တာတို့ အဖေလည်း ခုထိပေါ်မလာသေးဘူး"

"ကိစ္စမရှိဘူး မမ၊ သူကြီးကို ပွဲထဲမှာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်"

သူတို့ ဆင်းသွားကြသောအခါ နောက်ရွာခေါင်း မိသားစုတွေကလည်း အလျှိုအလျှို ဆင်းသွားကြသည်။ တခြား ရွာခေါင်းများ နည်းတူ ဦးလေကလည်း ရွာလမ်းမဘက် ဆင်းလိုက် သွား၏။ မိညိုခိုင်ဦးနှင့် အဖြူခိုင်၊ ချမ်းမြအောင်၊ ဒေါ်လေးတို့ ကတော့ အိမ်ပေါ်၌ပင် ကျန်နေခဲ့ ကြသည်။ သူတို့ မှာ ဆွေမျိုးများ ဖြစ်သဖြင့် ပွဲတော်ရက် မပြီးမချင်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်၌ သုံးရက် သုံးည နေကြမည်ဖြစ်သည်။

"မေမေ ပါပါက ငွေအစိတ်ပေးလိုက်ပါတဲ့ ..."

မကြာခင်မှာ ပင် ကိုကျော်အောင် ရောက် လာပြီး အမေ့ဆီမှာ ငွေတောင်းသည်။ ရွာအလှူငွေ တွေမှာ အမေ့ဆီ၌ ရှိသဖြင့် အဖေက တောင်းခိုင်းလိုက်ပုံရသည်။

မမကြီးနှင့် မိန်းမချင်း စကားဖောင်ဖွဲ့နေကြသော မိညိုခိုင်ဦးသည် ကိုကျော်အောင်ကို မြင် သောအခါ အနည်းငယ် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ အသံလည်း တိုးသွား၏။

ကိုကျော်အောင်နှင့် မိညိုခိုင်ဦးတို့ မှာ ရွယ်တူသက်တူ အပျိုလူပျိုများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ရုတ်တရက် ရှက်နေကြပုံရသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရုတ်တရက်နှုတ်မဆက်ဖြစ်ကြ။ ဤသည် ကိုသိသော မမကြီးက စကားလမ်းကြောင်းသွယ်ပေးသည်။

"ညိုခိုင်တို့ လည်း ရောက်နေကြပြီ ကျော်အောင်ရေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မင်းမင်းချေတို့ နဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ"

"ဒီည ... ဘာဇာတ်ကမလဲဟင် ... ခအို"

မိညိုခိုင်ဦးက ခုမှ အစ်ကိုကျော်အောင်ကို လှမ်းမေးသည်။ ။

"ပဒကုသလလို့ ပြောတာပဲ ညိုခိုင်ရေ"

"အင်း ... ဟုတ်လား၊ ကျော်ခေါင်တို့ တော့ ပွဲထဲမှာ ထင်တယ်"

မိညိုခိုင်ဦးက အစ်ကိုလတ်ကျော်ခေါင်ကို မေးပြန်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ ပါပါနဲ့ ကျော်ခေါင်က ပွဲမှာ ဈေးတန်းကြပ်နေကြတယ်"

"

"အဖြူခိုင်တို့ အတွက် နေရာကောင်းကောင်း လုပ်ထားနော် ခအိုကြီး"

ခအိုဆိုသည် မှာ 'ခအို' ကို ရခိုင်သံလှယ်၍ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအရ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ကိုကျော်အောင်မှာ ကုလားပြင်ရွာကို မကြာမကြာ သွားလည်ဖူးသဖြင့် အဖြူခိုင်နှင့်လည်း ကျွမ်းဝင် နေပုံရ၏။

"အေးအေး ... ဖြူခိုင်တို့ အတွက် ခအို နေရာကောင်းကောင်း လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်"

အမေ ပိုက်ဆံယူရန် အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားသောအခါ ကိုကျော်အောင်လည်း အမေ့နောက်က လိုက်ပါသွား၏။ ကိုကျော်အောင် ပြန်ထွက်လာသောအခါ သံတွဲပိုးလုံချည်အသစ် တစ်ထည်ကို လဲဝတ်လာသည်။ ။ ဤသည်မှာ မိညိုခိုင်ဦးနှင့် သူ့ကို လူကြီးတွေက သဘောတူထားကြသဖြင့် မိညိုခိုင်ဦးကို ကြွားပြပုံရသည်။ ။

"ခအို ... ပွဲခင်းထဲ သွားလိုက်ဦးမယ် ညိုခိုင်ရေ၊ အတော်ကြာမှ လာခေါ်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"ဖြူခိုင်တို့ ကိုလည်း ခေါ်ရမယ်နော် ခအိုကြီး"

"အေးပါ ဖြူခိုင်ရေ"

"မမ ... ယောက်ဖကြီးနဲ့ ပွဲထဲ ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်"

ချမ်းမြအောင်က လှမ်းပြောသည် ကိုတော့ ကိုကျော်အောင်က ကြား
ပုံမရ။ သူ့အစ်မက ချမ်းမြ အောင်ကို ဟန့်တားသည် ။

"မောင်လေး လိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ယောက်ဖက ပွဲခင်းထဲကို
အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားတာ၊ ပွဲလည်း မထွက်သေးပါဘူးနော်"

"လိုက်ရင် လိုက်ပါစေလား၊ ပွဲထဲရောက်ရင် မင်းမင်းချေတို့ ကို တွေ့
မှာ ပေါ့"

"နေပါစေ ခေါ်မသွားနဲ့ ၊ မောင်လေး နောက်တော့ မမကြီးတို့ နဲ့
သွားကြမယ်နော်"

မိညိုခိုင်ဦးက သူ့မောင်လေးကို ချီပွေ့၍ ထပ်ချောလိုက်၏။

ကိုကျော်အောင် ပွဲထဲထွက်သွားတော့ အချိန်မှာ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ရှိနှ
င့်ပြီ။

"မမကြီး ... ကျွန်တော် ထမင်းဆာလှပြီဗျ"

လူရှုပ်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်နေသော ကျွန်တော်က မမကြီးကို အော်ပြော
လိုက်၏။

"အေးဟယ် ... မေ့နေလိုက်တာ၊ လာ ... လာ၊ ဖြူခိုင်ကော စားဦးမ
လား"

မမကြီးက ဖြူခိုင်ကိုပါ မေးသည် ။

"ဟင့်အင်း ... ဖြူခိုင်း စား လာပြီ"

ဖြူခိုင်းက ကျွန်တော့်ကိုသာ ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

အပြင်ဧည့်ခန်းတွင် ဣန္ဒြေနှင့်နေရသော ကျွန်တော့်မှာ မီးဖိုဆောင်
ထဲရောက်မှ အသက်ရှူ ချောင်ရသည် ။ ဧည့်သည် ရွာခေါင်းတို့ ၏ မိ
သားစုကြားထဲတွင် ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ဟန်လုပ် နေရသည် ကို
ကျွန်တော့်မှာ ငရဲခံနေရသလိုပင် ထင်မိသည် ။

ကျွန်တော် ထမင်းစားနေချိန်တွင် အပြင်ဧည့်ခန်း၌ နောက်ထပ် ဧည့်
သည် များ ရောက်လာသံ ကြားရသည် ။ ပြောကြဆိုကြ၊ ရယ်ကြမောကြ
၊ နောက်ကြပြောင်ကြနှင့် တစ်အိမ်လုံး ဆူနေ၏။

ဖြူခိုင်းက ကျွန်တော် ထမင်းစားနေသည် ကို တစ်ချက် လာကြည့်ပြီး
ပြန်ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော် ထမင်းစားပြီးသောအခါ မမကြီးက ကျွန်တော်ဝတ်ထား
သော ပိုးပုဆိုးအနွမ်းကို ချွတ်ပြီး သံတွဲလုံချည်အစိမ်းနု ငှက်ပျောညွန့်
ရောင် ပိုးပုဆိုး အသစ်တစ်ထည် လဲဝတ်ပေးသည် ။ လက်တိုပိတ်အင်္ကျီ
အဖြူကို ချွတ်ခိုင်းပြီး နံ့သာရောင်ပိုးအင်္ကျီ လက်ရှည်တစ်ထည်ကိုလည်း
လဲပေးသည် ။

မမကြီးက ကျွန်တော့်အား အဝတ်လဲပေးနေချိန်တွင် အမေသည် အိ
မ်တွင်းထဲဝင် လာပြီး လက်ဆွဲဓာတ်မီးကြီး တစ်လုံးကို ညှိထွန်းထုတ်ယူ
သွားသည် ။

ခါတိုင်းနေ့တွေမှာ ဧည့်ခန်း၌ လသာမီးအိမ်လေးသာ ထွန်းညှိထား
တတ်သော်လည်း တစ်စုံ တစ်ခုအကြောင်းအရာကြောင့် ရွာလူစုသောအ
ခါ သို့မဟုတ် အဖေက မောင်းကြီး တခုခုထုသောအခါ တို့ တွင် ဧည့်ခန်း

၌ လက်ဆွဲဓာတ်မီးကြီး ထွန်းတတ်သည် ။

ဤလို ပွဲတော်ရက်တွင် ရွာခေါင်းဧည့်သည် များ ရှိနေလျှင် လက်ဆွဲ ဓာတ်မီးကြီးနှစ်လုံးပင် ထွန်းတတ်လေသည် ။ ယနေ့လည်း အမေက လက်ဆွဲဓာတ်မီးတစ်လုံး နောက်ထပ် လာယူသွားလေ သည် ။ အပြင်ဧည့် ခန်းတွင် ထွန်းညှိဆွဲထားရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် အဝတ်လဲပြီးချိန်၊ သနပ်ခါးလူးပြီးချိန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနားကွင်းပြင်မှ ပတ်မတီးသံကို ကြားရသည် ။ ဇာတ်စင်မှ ပတ်မကြီး တီးလိုက်သံမှာ ဟည်းနေသဖြင့် မင်းတဲတောင် ကြီးမှာ ပင် လာ၍ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

ဇာတ်စင်မှ ပတ်မတီးသံကြောင့် မြူးကြွသွက်လက်စွာ အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လာသော ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းသည် ဧည့်ခန်းအစ တံခါးမသို့ ရောက်သောအခါ တုံ့ခနဲရပ်သွားသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ဌာနီတွင် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သ ည် အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်နှင့် အမျိုးသားဟု ထင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ကို ကျွန်တော်က အံ့ဩသွားမိသည် ။ ကျွန်တော် ထမင်းစားနေချိန်တွင် နောက်ထပ်ရောက်နေကြသော ရွာခေါင်းများ ၏ မိသားစုများ ထဲတွင် သူတို့ သုံးဦး၏ မျက်နှာတွေက ပေါ်လွင်လွန်း၊ ထင်းလွန်းနေသည် ။ ပြီး သူတို့ သုံးဦး ဝတ်ဆင်လာကြပုံမှာ လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆီက အမျိုး သား အမျိုးသမီးများ နှင့် လုံးဝ မတူပေ။ အကြီးဆုံး အမျိုးသားက ဘော င်းဘီရှည်နှင့်ဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဂါဝန်သင်တိုင်းရှည်နှင့် ဖြစ်သည် ။ ဘောင်းဘီ ရှည်နှင့် အမျိုးသားကြီး၏ နောက်ဘက်ပျဉ်ထော င် ထရံတွင် သေနတ်အတိုတစ်လက်ကို ခါးပတ်နှင့် ရောချိတ်ထားသည် ။ ထိုသေနတ်အထက် နံရံတွင် အဖေ၏ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးက တွဲရ

ရွဲဆွဲနေ၏။

သူတို့ သုံးဦးကိုမြင်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သင်ခဲ့ရသော လောကနီ တိထဲက စာတစ်ပုဒ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်၍ သတိရမိ၏။

ရဝိဟံသ မေ ဇ္ဈ၊ ရွှေဟင်္သာတို့ ၏ အလယ်၌

ကာကောဝိယ၊ ကျီးမည်းနက်တို့ ကဲ့သို့ ...။

သို့သော် ယခုတော့ ကျီးမည်းနက်တို့ ၏ အလယ်တွင် ဗျိုင်းဖြူများ လာနေဘိသို့ပင်၊

‘ဟေး ... မောင်မောင်၊ လာလေ’

ဧည့်ခန်းနှင့် အတွင်းခန်းကို ခြားထားသော တံခါးပေါက်ကြီးမှ ခေါင်းပြူ၍ ချောင်းကြည့်နေ သော ကျွန်တော့်အား ကုလားပြင်ရွာခေါင်း ၏ ဇနီး ကျွန်တော်တို့ အရီးချေ (ဒေါ်လေး)က ခေါ်လိုက် သည် ။

ဒေါ်လေး ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဒေါ်လေးချေအနား လူအုပ်ကြား ထဲတွင် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သွားထိုင်နေရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံက သူစိမ်းဧည့်သည် သုံးဦး ၏ မျက်နှာများ ပေါ် မှ လွဲမရသေးပေ။ အမေနှင့်ယောက်ျား ရွာခေါင်းတစ်ယောက်က ထိုသူစိမ်း ဧည့်သည် များ နှင့် စကားပြော၍ ရယ်ရယ်မောမော ရှိနေကြသည် ။

‘အရီးချေ ဘယ်က ဧည့်သည် တွေလဲ ဟင်’

ကျွန်တော် ဒေါ်လေးကို တိုးတိုး မေးကြည့်ရ၏။

‘ရွှေတောင်ကြားက အင်္ဂလိပ်မတွေ ...’

‘ပွဲကြည့်လာကြတယ်တဲ့ အမေနော် ...’

ဒေါ်လေးက လေသံနှင့်တီးတိုးပြောသည် ကို ဖြူခိုင်က ထပ်ဖြည့်ပြီး

ဝင်ပြော၏။

ဖြူခိုင်ရော မိညိုခိုင်ဦးတို့ ပါ ထိုအင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူတွေကို စိတ်ဝင်စားနေကြပုံရသည် ။ အမှန်က ဧည့်ခန်းရှိ အားလုံးလူတွေက အင်္ဂလိပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားနေကြခြင်းပင်။

အင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူသုံးဦးကို ကျွန်တော်က သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိသည် ။ အကြီးတစ်ယောက်က အစ်ကိုကျော်အောင်ထက်ပင် ကြီးပုံရသည်။ အလတ်မက အစ်ကိုကျော်အောင်၊ အစ်ကိုကျော်ခေါင်တို့ အရွယ်။ အငယ်ဆုံး ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိမည်။

ရွှေတောင်ကြားရွာတွင် ရေနံတူးဖော်သော အလုပ်နှင့်ကြီးပွားချမ်းသာနေကြသော အင်္ဂလိပ် သူဌေးတို့ မိသားစုတစ်စုရှိသည် ကို ကျွန်တော် ကလေးငယ်အရွယ် လူကြီးတွေစကားကို နားလည်ပြီဆိုကတည်းကပင် ကြားဖူးထားသည် ။

ရွှေတောင်ကြားရွာမှာ ကျွန်တော်တို့ မင်းရွာနှင့် သုံးမိုင်ခန့်သာ ဝေးသော်လည်း ရွှေတောင် ကြားရွာကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပေ။ ရွာနီးချုပ်စပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရွာသူရွာသား များ ရွှေတောင်ကြား ရွာကို သွား၍ ရေနံဝယ်ကြသည် ကို ကြားဖူး မြင်ဖူးနေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က လူကြီးများ သည် လည်း ရေနံကုန်လျှင် ရွှေတောင်ကြား၌ သာ သွားဝယ်ရလေသည် ။

အင်္ဂလိပ်များ ရွှေတောင်ကြား၌ အိမ်ခြေ ရာခြေစိုက်၍ နေကြသည်မှာ ရခိုင်ပြည်ကို အင်္ဂလိပ်မင်း သိမ်းပိုက်ပြီးစကပင်ဖြစ်သည် ဟု အမေ၊ အဖေနှင့် အဘိုး၊ အဘွား၊ ရပ်ရွာလူကြီးသူမ တွေ ပြောပြဖူးသည် ကို ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကပင် ကြားဖူးနေသည် ။ ယခင်က ဤမျက်နှာဖြူများ

ရွှေတောင်ကြားတွင် လာနေကြသည် ကို တိုင်းရင်းသားရခိုင်များက မကျေနပ်၍ အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးပေးခဲ့ကြသည်။ သူပုန်ထခဲ့ကြသည် ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ထိုရွှေတောင်ကြားရွာက အင်္ဂလိပ်များကို ကား ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေ။ ယခုတော့ အင်္ဂလိပ်များကို မြင်ရလေပြီ။

အင်္ဂလိပ်ဆိုသူများကို မြင်ရသောအခါ အင်္ဂလိပ်ဆိုသော စကားနှင့် အမေက ကျွန်တော့်အား ကြိမ်းဖူး ခြိမ်းခြောက်ဖူးသည် များကိုလည်း ပြန်၍ သတိရနေမိသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းလှူရန် သီးသန့်ဆွဲထားသော သီးမွှေးခြံထွက် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို ကြောင်အိမ်ပေါ်က တစ်ဆင့်တက်ပြီး ကျွန်တော် ခိုးစားစဉ်က ဖြစ်၏။ မမိမကမ်း ဖြစ်သဖြင့် ကြောင် အိမ်ကြီးပေါ်က ချော်ကျ၍ စတုမရူ တည်ထားသော ဖန်ပုလင်းကြီး ကျကွဲသွားသောအခါ ‘နေဦး ကျော်မောင်၊ နင့်ကိုတော့လား ရွှေတောင်ကြားက အင်္ဂလိပ်တွေကို ပေးပစ်မယ်၊ နင့်ကို ငါ သားမတော်တော့ဘူး’ ဟု အမေက ရိုက်လည်း ရိုက်၊ ဆဲလည်း ဆဲ၍ ကြိမ်းဖူးသည်။ ဤသည် ကစ၍ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ အမေ အလိုမကျတိုင်း ‘နင့်ကို အင်္ဂလိပ်ကြီးတွေဆီ သွားပေးပစ်မယ်’ ဆိုသောစကားကို ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားရဖူးသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်ဆိုသည် ကား ထိုစဉ်က ဖြူသလား၊ မည်းသလားပင် ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါသေး။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဘွားကို မေးကြည့်သောအခါ ရွှေတောင်ကြားက အင်္ဂလိပ်ကြီးတို့ လင်မယားသည် ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်က သိပ်ချစ်ကြသည် ဟု ပြောပြဖူးသည်။ သူတို့ တွင် သားယောက်ျား တစ်ယောက်မှ မရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်အား အမွေစား အ

မွေခံအဖြစ် မွေးလိုကြောင်း အမေ အဖေတို့ ဆီတွင် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ တောင်းဖူးသည်။ သို့သော် အမေ အဖေတို့ က ကျွန်တော့်အား တိုင်းတစ်ပါးသား အင်္ဂလိပ် လင်မယားအား မပေးလိုကြ။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်ဆိုသူ များ ၏ အရှိန်အဝါကို ရွံ့၍ လည်းကောင်း၊ နောက် အင်္ဂလိပ်ကြီးတို့ လင်မယားက ရွှေတောင်ကြားရှိ ရေနံတွင်း အချို့ကိုပင် ကျွန်တော့်အား ရှေ့နေ၊ ရှေ့ရပ်များ နှင့် အမွေပေး၍ ဘိလပ်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ပင် ပညာသင်လွှတ်မည့်အကြောင်း အမျိုးမျိုး နားပူနားဆာ လုပ်လာသည့်အပြင် အင်္ဂလိပ်ကြီးတို့ လင်မယား၏ စိတ်ရင်း စေတနာကိုလည်း သိကြသဖြင့် ‘ကလေး ပျော်မယ် ဆိုရင်တော့ ခေါ်ထား ကြည့်ပါ’ ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော် နှစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် အင်္ဂလိပ်ကြီးတို့ ဆီတွင် သွားထားကြသည် ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ကြီးတို့ လင်မယားကို အလွန်ကြောက်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်မကြီး လက်ထဲရောက်ကတည်းက တစ်နေ့လုံး ငိုနေသဖြင့် ညနေစောင်းတွင် ပြန်ခေါ်ရလာရသည် ဟု ဆိုသည်။ သို့နှင့်လည်း အင်္ဂလိပ်ကြီးတွေက လက်မလျှော့ကြသေးဘဲ ရွှေတောင်ကြားသို့ အမေ ရေနံ ဝယ်လာလျှင် ကလေးတွေကို အမြဲ ခေါ်လာပါပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ချောမော့ကာ အယဉ်သွင်းခဲ့ ကြသည် ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား အင်္ဂလိပ်မကြီးလက်ပေါ် ရောက်သည် နှင့် တငိုတည်း ငိုနေခဲ့သဖြင့် အပေးမဖြစ်ခဲ့ဟု ဆိုသည်။

တစ်ခါကလည်း ရွှေတောင်ကြားကို ရေနံဝယ်သွားသော အမေက ကျွန်တော့်အား ခေါ်သွားသည်။ အမေနှင့် အင်္ဂလိပ် လင်မယားတို့ စကားစမြည်ပြောနေကြစဉ်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားရာ အင်္ဂလိပ်မကြီးက ကျွန်တော့်အား ‘သိပ်ထားခဲ့’ ဟု အတင်းအကျပ်ဆိုသဖြင့် အမေက ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်မကြီးဆီတွင်

သိပ်ထားခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော် အိပ်ရာ နိုးလာသောအခါ အင်္ဂလိပ်မကြီးတို့ လင်မယားကို ကြောက်ရွံ့ပြီး ငိုတော့၏။ ဘယ်လိုမှ ချောမရသဖြင့် ညကြီးမင်းကြီး ပင် မင်းရွာသို့လာ၍ အင်္ဂလိပ်လင်မယားက ကျွန်တော့်အား အမေတို့ ၊ အဖေတို့ လက်သို့ ပြန်အပ်ကြရ သည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ သွေးလန့်ပြီး သေလုမြောပါး ဖျားနေခဲ့သဖြင့် အမေနှင့်အဖေပင် ကွဲကြတော့မလို ဖြစ်ကြသည် ။ အင်္ဂလိပ် လင်မယားကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြပြီး မြို့က မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုပင် သူတို့ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကုစေခဲ့သည် ဟု သိရသည် ။

အဖေမှာ သားထွေး အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား အလွန် ချစ်သူဖြစ်သဖြင့် အမေ့ကို ရော အင်္ဂလိပ်လင်မယားကိုပါ ‘အငယ်ဆုံးဆုံးပါးတဲ့ နေဟာ သင်းတို့ အသက်ပျောက်တဲ့ နေပဲမှတ်’ ဟု အဖေက ကြိုးဝါးဖူးကြောင်း အဘွားက ပြောပြသည် ။ အဖေ စိတ်မျက်သွားမှန်း သိ၍ နောက်တော့ အင်္ဂလိပ် လင်မယားကလည်း မတောင်းရဲတော့။ အမေကလည်း ရွှေတောင်ကြားသို့ ဘယ်ကိစ္စနှင့် သွားသွား ကျွန်တော့်အား လုံးဝ ခေါ်မသွားရဲတော့။ အဖေကလည်း ရွှေတောင်ကြားကို မည်သူ သွားသွား ‘အငယ်ထွေး မခေါ်ရ’ ဟု ကြိမ်းထားလေသည် ။ ကျွန်တော့်အား ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ၌ သွားအပ်စဉ်ကလည်း ရွှေတောင်ကြားရွာတွင် အလှူအတန်းရှိ၍ ကျောင်းသားများအား ခေါ်သွား လိုလျှင် ‘အငယ်ထွေး’ ကိုတော့ ခေါ်မသွားပါရန် ဘုန်းတော်ကြီးအား ပန်ကြား လျှောက်ထားပြီး သား ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွှေတောင်ကြားဆိုသော ရွာမှာ အင်္ဂလိပ်တွေရှိသည် ဟု သာ ကြားဖူးပြီး အင်္ဂလိပ်ဆိုသည် မှာ ဖြူသလား၊ မည်းသလားဆိုသည် ကို ယနေ့ထိ ကျွန်တော်က မမှတ်မိ။

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်သုံးဦးကို စိုက်ကြည့်၍ မည်မျှ အတွေးနက်

နေမိသည် မသိ။ ဧည့်ခန်း ရှိလူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြမှ သတိကို ဆည်မိသည် ။ အများ နည်းတူ အိမ်ရှေ့စောင်းတန်း လှေကားကြီး ထိပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပွဲဘက်မှ ပြန်လာဟန်ရှိသော ကိုကျော်အောင်ကို တွေ့ရသည် ။

"ဟေး ... ကျော်အောင်၊ မင်းတော့ တော်တော် ဖားနေပြီနဲ့ တူတယ်"

အင်္ဂလိပ်ဘောင်းဘီရှည်က ကိုကျော်အောင်ကို အားရဝမ်းသာပင် ကြိုဆို နှုတ်ဆက်သည် ။

"ဘရာသာတို့ ရောက်နေကြတာ ကြာပလား ပန်းတာတော့ မပြောနဲ့ ဘရာသာရယ်၊ အိမ် မကပ်နိုင်တာတောင် သုံးလေးရက်ရှိသွားပြီဗျ၊ ဒီနှစ် ကျွန်တော်တို့ ရွာက အလှည့်ကျတဲ့ ပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်တာမှာ ဒုတိယအကြိမ်ဆိုတော့ ကြိုးစားရမယ်ဗျ"

ကိုကျော်အောင်က ခပ်သောသော ပြန်ပြော၍ အင်္ဂလိပ်တွေအနား လျှောက်သွားသည် ။

ကိုကျော်အောင်က ‘ဘရာသာ’ ဟု ခေါ်ပြောနေသော အင်္ဂလိပ် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ဂလိပ်မနှစ်ယောက်က မတ်တတ်ထရပ်ကြသည် ။ ပြီးတစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကိုကျော်အောင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။

"အယ်လီနာ ပွဲကြိုက်တာနဲ့ တော့ အတော်ပဲ၊ ဒီညကစပြီး ပွဲက သုံးညတောင် ကမှာ "

ကိုကျော်အောင်က အယ်လီနာဆိုသော အင်္ဂလိပ်မကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြော၏။ ထိုအင်္ဂလိပ်မမှာ ကိုကျော်အောင်နှင့် ရွယ်တူဖြစ်သည် ။

"ကျော်အောင် ဟိုအပတ်တုန်းက မင်း ငါတို့ ဘက် တောင်ကြောမှာ

ဝက်လာပစ်တယ်ဆို၊ မင်း တော်တော်ဆိုးတယ်၊ အိမ်တွေ မဝင်ဘူး၊ ရေနံတူးသမားတွေပြောမှ ငါသိတယ်"

"နေကျသွားလို့ ဘရာသာတို့ ဆီ ဝင်ဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီနေ့က ဝက်လည်း မရခဲ့ပါဘူး ဘရာသာ"

ကိုကျော်အောင်က ဘာကို သဘောကျသည် မသိ။ ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ဂလိပ်ကို ပြုံးစေနှင့် ပြော၏။

ကျွန်တော်နောက်မှ သိရသည် ကား
ထိုဘောင်းဘီရှည်နှင့်အင်္ဂလိပ်မှာ ယောက်ျားစိတ်ပေါက် နေသော အင်္ဂလိပ်မပင်တည်း။ သူတို့ သုံးဦးတွင် သူမက အကြီးဆုံး 'အစ်မ' ဟု ဆိုသည်။

ကိုကျော်အောင်နှင့် အင်္ဂလိပ်မများ စကားပြောနေကြသည် ကို ကျွန်တော့်မှာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကိုကျော်အောင်မှာ မင်းတောင် ကြောဘက် တောဝက် မကြာမကြာ သွားပစ်တတ်သူဖြစ် သဖြင့် သူတို့ နှင့် ရင်းနှီးနေပုံရသည်။

"ဒီက နာဒီယာကော ပွဲမကြိုက်ဘူးလား"

ကိုကျော်အောင်က အငယ်ဆုံး အင်္ဂလိပ်မလေး ခေါင်းကို ပွတ်၍ မေး၏။

"အိုင် ...ပွဲမကြိုက်ဘူး ဘရာသာ"

"ဟုတ်တယ် ... ဘရာသာ၊ နာဒီယာက ဂျောက်ဂျက်သမားလေ"

အလတ်မကလည်း ဝင်ပြော၏။

"ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို အငယ်ထွေးနဲ့ တွဲမိတာပေါ့၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊

ကျွန်တော့်ညီလေး အငယ်ထွေးလေ၊ ကျော်မောင်လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကို ငယ်ပေမယ့် အထင်မသေးနဲ့ ဗျ၊ ဒီကောင်က ဂျောက်ဂျက်ဆိုရင် ပုဆိုးတောင် ပေါင်ချတဲ့ ကောင်"

ကိုကျော်အောင်စကားကြောင့် ပရိသတ်အားလုံး ပွဲကျသွားကြသည်

။

လောင်းကစား ဝါသနာပါသော ကျွန်တော်မှာ ကိုကျော်အောင် စကားကြောင့် ရှက်ရွံ့၍ ပင် သွားမိသည် ။

အင်္ဂလိပ်အကြီးမနှစ်ယောက်က ကိုကျော်အောင် လက်ညှိုးညွှန်ပြသော ကျွန်တော့်အား ပြီးပြီး လှမ်းကြည့်ကြသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိမည်ထင်ရသော အငယ် ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အပြုံးစစနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဝါသနာတူသူချင်း ဆိုသဖြင့် မိတ်ဖွဲ့လိုဟန်ရှိသည် ။

"အဲဒါ အန်တီရဲ့ အငယ်ဆုံးသားလေ၊ မင်းတို့ မောင်လေးပေါ့"

"ဟေ ... ဟုတ်လား အန်တီ၊ လက်စသတ်တော့ မင်းကငါ့ညီလေးပဲ၊ အေး ... လာလေကွာ၊ ဒီကို"

အမေ့စကား အဆုံးမှာ အင်္ဂလိပ်ဘောင်းဘီရှည်မက တဟားဟား ရယ်၍ ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်ခေါ်သည် ။

ကျွန်တော်က မရင်းနှီးသေးသဖြင့် ရွံ့နေမိသည် ။

ကိုကျော်အောင်က ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး အင်္ဂလိပ်ဘောင်းဘီရှည်မ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားခဲ့၏။

"ကဲ ... ဘရာသာ၊ ကျွန်တော် ပွဲပြန်ရဦးမယ်၊ ပွဲကြီးမှာ ကြီးကြပ်စရာတွေ ရှိနေသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး၊ ပွဲဈေးတောင် စုံအောင် မခင်းကြသေး

ပါဘူး၊ ဒီမှာ ခဏနားနေကြဦးနော်၊ အမေ ဒီက ဘရာသာတို့ ကို ဂရုစိုက် ပါနော်"

ကိုကျော်အောင်က အင်္ဂလိပ်မကြီးကို ပြောရင်း သူတို့ အား ဂရုစိုက်ရ န် အမေ့ကိုလည်း မှာ နေသည်။ ။

"ဘရာသာ ပွဲနေရာကောင်းကောင်း လုပ်ပေးပါနော်"

"စိတ်ချ အယ်လီနာ၊ စိတ်ချ"

"သိုင်းကျူး ... သိုင်းကျူး"

အင်္ဂလိပ်မက ကိုကျော်အောင်၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ယမ်းခါပစ်လို က်၏။

"ကျွန်တော် နေရာချပြီးရင် ဘရာသာတို့ ရော၊ အဖြူခိုင်တို့ ကိုပါ လာခေါ်မယ်"

"ရက်စံ ... ရက်စံ"

ကိုကျော်အောင်က အင်္ဂလိပ်မတွေရော မိညိုခိုင်ဦးတို့ ညီအစ်မတွေ ကိုပါ လာခေါ်မည်ဟု ပြောထားခဲ့ပြီး ပွဲထဲထွက်သွား၏။
